

JENLEFEST

14. JULI 1929

- Kl. 3: Koncert ved Gaarden.
„ 3½: Afmarch med Musik fra Jenle til Festpladsen.
„ 4: Tale af Forsvarsministeren, *L. Rasmussen*, Forfatteren *Johannes Buchholtz* og Forfatteren *Jeppe Aakjær*.
„ 6—7½: Koncert.
„ 8: Sang med Luthakkompagnement af Skuespiller *Albert Luther* samt Oplæsning af *Jeppe Aakjær*.
Derefter Dans i stort lukket Dobbelttelt.
„ 10: Illumination.
„ 11: Fyrværkeri.
„ 1: Festen slutter.

Bilparkeringsplads forefindes. Til Opsynet betales 1 Kr. Cyklestald i Laden 25 Øre. Afholdsrestaurat^{ion} og Boder som sædvanlig.

Danmark.

Egen Melodi af Jens Bjerre.

Danmark, nu blunder den lyse Nat
bag ved din Seng, naar du sover.
Gøgen kukker i Skov og Krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte, som Sang ved Vugger.

Danmark, du vaagner med Søer blaa,
mætte som Moderøjne,
alt, hvad i dine Arme laa,
lader du Solen skinne paa,
se, hvor det yppigt glider
frem af forgangne Tider.

Lærker, som hopped' af Æg i Vaar,
svinder i Himlens Straaler.
Tonerne ned med Lyset gaar,
samme Sang som i tusind Aar.
Lykken fra glemte Gruber
klinger af unge Struber.

Hyldene dufter i Stuen ind
ude fra Danmarks Haver.
Kornet modnes i Sommervind.
Hanegal over lyse Sind
stiger bag Gavl og Grene,
hvæsset som Kniv mod Stene.

Køer og Heste og Faar paa Græs
henover brede Agre,
aabne Lader for fulde Læs,
Sejl, som stryger om Klint og Næs,
Byger, som gaar og kommer —
det er den danske Sommer.

Pigernes Latter og lyse Haar,
Leg, som faar aldrig Ende,
Øjnene blaa som Vand i Vaar
mildt om et evigt Danmark spaar,
Sol over grønne Sletter,
Lykke og lyse Nætter.

Thøger Larsen.

Krig og Fred.

Mel.: Jyden han æ stærk og sej.

Ska vi nowti mej i Kri?
Sidst det drøw wor Dar forbi.
Vi er Bønder for Worherr,
løwer helst wor Lyw i Fred.

Krig

Fred mo te, hwor nøj ska grow,
Fred po Awer, Fred po Low;
Fred i Hus som Kongens Gord,
det er søen, en Land bestor!

Lo

Hvad de Stur fæk rejen nied
i en Ywbliks Kowtehied,
kan de biel og bittesmo
krassel mej, te di blywr gro.

revet ned
Overmod
fiittige
mase

Vi vil Kamp, men aalle Kri.
Kamp, det er der Mjenning i.
Kamp gir Kræfter, Lyw og Spel.
Kri slaar Lyw og Mand ihjel.

Der er andt, vi haar aa gjør,
osse andt end ælt wor Smør:
Gjør wor Land saa skjøn og fri,
te dem bejst kund tryws deri.

trives

Det mo wær wor dawle Lær':
Urets Brød mo ingen tær';
ingen Ridt po naaen Mands Nakk,
liggud Ret i Gord og Brakk.

anden
Smaamandshjem

Hwis en Ryk bløw krum med Ær,
hwis en fæk formøj aa bær,
len en lidt, og lidt ijen;
dæ vil anner saa gi Len!

støt den
Lindring, Hjælp

Jeppe Aahjær.

Hjemmet.

Mel.: Hr. Peder kasted Runer.

Der er et Ord, som ingen Mand tør glemme:
at kun for Haabets Barn er Lykken hjemme.
For Tvivlens syge Bønner
den lukker grumt sin Dør;
men frejdig Sundheds Latter
den skjænker helst Gehør.
Held da dig, som fik lært at smile!
Held enhver, som ved Arnens Hvile
Lykken fandt.

Lad aldrig Livets Modgang Jer forknytte,
om end Jer Rigdom blev en ensom Hytte!
Med Enighed forinden
er Stuen høj og lys,
ved ømme, milde Hænder
udslettes Nattens Gys.
Flidens Arm stille Fadet fylder,
Kvældens Sol fattigst Vraa forgylder, —
Kvældens Sol.

Hvor tvende ret fik Kjærlighed i Eje,
var Gangen let, om end ad trange Veje;
thi hvad den ene høsted,
den anden bandt i Neg,
og saadan I forvandler
en trælsom Dag til Leg.
Trofast Gang gennem Modgangsvrimlen!
Lavt ved Jord tit var nærmest Himlen —
lavt ved Jord!

Og byg saa eget Hus paa egen Ager,
saa gennem egen Muld I Furen drager.
En lille Plet ved Gavlen
med Bær og Blomster smaa;
og inde bag Gardinet
skal ogsaa Blomster staa!
Ude Flid, lange Skaar for Ruden,
inde Fred og en Glut i Pudene, —
inde Fred.

Jeppe Aakjær.

Historiens Sang.

Mel.: Et jævnt og muntert —

Som dybest Brønd gir altid klare Vand,
og lifligst Drik fra dunkle Væld udrinder,
saa styrkes Slægtens Marv hos Barn og Mand
ved Folkets Arv af dybe, stærke Minder.
Din egen Dag er kort, men Slægtens lang;
læg Øret ydmygt til dens Rod forneden;
Aartusind toner op i Graad og Sang,
mens Toppen suser imod Evigheden!

Vi søger Slægtens Spor i Stort og Smaat,
i Flinteøxen efter Harvens Tænder,
i Mosefundets Smykke, plumpt og raat,
i Kirkens Kvadre, lagt af brede Hænder.
Hvert skimlet Skrift, hver skjoldet Alterbog
har gjemt et Gran af Slægtens Ve og Vaade;
nu skal de røbe mig, hvad Vej jeg drog,
og løfte mig en Flig af Livets Gaade.

Endnu en Stund saa drær den danske Rug,
mens Lærken triller, og Graagøge kukke.
Du Pusling-Land, som hygger dig i Smug,
mens hele Verden brænder om din Vugge,
mod dig vort Haab og Manddomsdrømmen gaar,
naar Landsbyklokken signer dine Strande,
naar Aftenrøden højt i Skyen staar
og sænker Fredens Korstegn paa din Pande.

Lad mig kun flagre hen som Blad i Høst,
naar du, mit Land, min Stamme frit maa leve,
og skønne Sange paa den danske Røst
maa frie, stærke Sjæle gjennembæve.
Da staar en ny Tids Bonde paa sin Toft
og lytter ud mod andre Lærkesange,
mens Himlen maler blaat sit Sommerloft,
og Rugen gulnes tæt om Vig og Vange.

Jeppe Aakjær.